

Sygn. akt XVI GC 946/13

po łączona do wspólnego rozpoznania i rozstrzygnięcia ze sprawą o sygn. akt XVI GC 953/13 i prowadzona pod wspólną sygnaturą XVI GC 946/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 września 2017 roku

Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w W., XVI Wydział Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący: SSR Joanna Chała - Małkowska

Protokolant: Paulina Wrotniak

po rozpoznaniu w dniu 11 września 2017r. w W.,

na rozprawie

w sprawie XVI GC 946/13

z powództwa **A. J.**

przeciwko **J. P.**

o zapłatę kwoty 21.929,50 zł

I. zasądza od pozwanego J. P. na rzecz powódki A. J. kwotę 21.929,50 (dwadzieścia jeden tysięcy dziewięćset dwadzieścia dziewięć 50/100) złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od kwot:

- 18.000 złotych od dnia 13 maja 2011 roku do dnia zapłaty;
- 3.229,30 złotych od dnia 04 kwietnia 2013 roku do dnia zapłaty;
- 637 złotych od dnia 10 maja 2013 roku do dnia zapłaty;

II. w pozostałej części powództwo oddala;

III. zasądza od pozwanego J. P. na rzecz powódki A. J. kwotę 3.514 (trzy tysiące pięćset czternaście) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 2.417 (dwa tysiące czterysta siedemnaście) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;

IV. wniosek powódki A. J. o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego w podwójnej wysokości oddala;

V. nakazuje pobrać na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla m. st. Warszawy w W. od pozwanego J. P. kwotę 4.807,01 (cztery tysiące osiemset siedem 01/100) złotych tytułem wydatków poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa.

w sprawie XVI GC 953/13

z powództwa **O. Z.**

przeciwko **J. P.**

o zapłatę kwoty 17.852,50 zł

I. zasądza od pozwanego J. P. na rzecz powoda O. Z. kwotę 17.852,50 (siedemnaście tysięcy osiemset pięćdziesiąt dwa 50/100) złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od kwot:

- 14.640 złotych od dnia 13 maja 2011 roku do dnia zapłaty;
- 3.212,50 złotych od dnia 04 kwietnia 2013 roku do dnia zapłaty;

II. w pozostałej części powództwo oddala;

III. zasądza od pozwanego J. P. na rzecz powoda O. Z. kwotę 3.310 (trzy tysiące trzysta dziesięć) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 2.417 (dwa tysiące czterysta siedemnaście) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;

IV. wniosek powoda O. Z. o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego w podwójnej wysokości oddala.

Sygn. akt XVI GC 946/13

(po łączona ze sprawą XVI GC 953/13)

Wspólna sygnatura XVI GC 946/13

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 4 kwietnia 2013 roku (data wpływu), powódka A. J. wniosła o zasądzenie od pozwanego J. P. kwoty 21.929,50 zł wraz z ustawowymi odsetkami od kwot i dat:

- od kwoty 18.000,00 od dnia 19 lipca 2008 roku do dnia zapłaty;
- od kwoty 3.929,50 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty,

oraz o zasądzenie od pozwanego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 4.800,00 zł.

W uzasadnieniu pozwu powódka wskazała, iż pozwany J. P. pełnił funkcję prezesa zarządu dłużnej spółki (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W.. Wierzytelność została stwierdzona prawomocnym tytułem wykonawczym. Powódka wskazała, iż roszczenie znajduje swoją podstawę w subsydiarnej odpowiedzialności członków zarządu za zobowiązania spółki z ograniczoną odpowiedzialnością (pozew k. 2-4).

W dniu 17 kwietnia 2013 roku, referendarz sądowy w tutejszym Sądzie wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym pod sygn. akt XVI GNc 2044/13, nakazujący pozwanemu zapłatę dochodzonej pozwem kwoty (nakaz zapłaty k. 23).

W sprzeciwie od nakazu zapłaty wniesionym w dniu 8 maja 2013 roku (data wpływu), pozwany zaskarżył nakaz zapłaty w całości wnosząc o oddalenie powództwa oraz zasądzenie od powoda kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu wskazał, że nie kwestionuje istnienia wierzytelności wynikającej z nakazu zapłaty z dnia 24 sierpnia 2009 roku oraz wydania przez komornika sądowego postanowienia o umorzeniu postępowania egzekucyjnego wobec jej bezskuteczności. Pozwany wyjaśnił, że powódka nie wykazała aby wierzytelność objęta nakazem zapłaty powstała w okresie pełnienia przez pozwanego funkcji członka zarządu (...). Pozwany wskazał, że został powołany do zarządu spółki w maju 2008 roku, natomiast rezygnację z członkostwa złożył na ręce wspólników pismem z dnia 1 września 2008 roku. Pozwany pismem z dnia 23 marca 2009 r. zwrócił się do KRS o wykreślenie go z rejestru dłużnej spółki lub zwołanie walnego zgromadzenia, jednakże zmiany w KRS nie zostały wprowadzone. Wobec

powyższego, pozwany nie ponosi odpowiedzialności za zobowiązania spółki (...) sp. z o.o. w W., gdyż zobowiązanie powstało po złożeniu rezygnacji. Ponadto, pozwany podniósł, że nie złożenie wniosku o ogłoszenie upadłości nastąpiło bez jego winy, gdyż mimo staranności z jego strony wykonywania funkcji, nie miał on rozeznania co do jej stanu majątkowego. Pozwany wiąże tę sytuację ze świadomymi działaniami L. D. prowadzącymi do ukrycia rzeczywistej sytuacji majątkowej dla uzyskania korzyści. Pozwany wskazał także majątek spółki (...) sp. z o.o. z którego możliwa jest egzekucja wierzytelności powódki (sprzeciw od nakazu zapłaty k. 31-33).

W toku procesu strony postępowania podtrzymały swoje stanowiska.

Pozwem z dnia 4 kwietnia 2013 roku (data wpływu) powód O. Z. wniósł o zasądzenie od pozwanego J. P. kwoty 14.640,00 zł wraz z odsetkami od 3 kwietnia 2008 roku oraz kwoty 3.212,50 zł wraz z odsetkami od daty wytoczenia pozwu oraz roszczeń ubocznych.

W uzasadnieniu pozwu O. Z. wskazał, że jego wierzytelność została stwierdzona prawomocnym tytułem wykonawczym, oraz że roszczenie znajduje swoją podstawę w subsydiarnej odpowiedzialności członków zarządu za zobowiązania spółki z ograniczoną odpowiedzialnością (**dowód:** pozew w aktach sprawy XVI GC 953/13 k. 2-4).

W dniu 17 kwietnia 2013 roku referendarz sądowy w tutejszym Sądzie wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym pod sygn. akt XVI GNc 2046/13, nakazujący pozwanemu zapłatę dochodzonej pozwem kwoty (**dowód:** nakaz w aktach sprawy XVI GC 953/13 k. 59).

W sprzeciwie od nakazu zapłaty wniesionym w dniu 8 maja 2013 roku (data wpływu), pozwany zaskarżył nakaz zapłaty w całości wnosząc o oddalenie powództwa oraz zasądzenie od powoda kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu wskazał, że nie kwestionuje istnienia wierzytelności wynikającej z nakazu zapłaty z dnia 20 sierpnia 2009 roku oraz wydania przez komornika sądowego postanowienia o umorzeniu postępowania egzekucyjnego wobec jej bezskuteczności. Pozwany wyjaśnił, że powód nie wykazał aby wierzytelność objęta nakazem zapłaty powstała w okresie pełnienia przez pozwanego funkcji członka zarządu (...). Pozwany wskazał, że został powołany do zarządu spółki w maju 2008 roku, natomiast rezygnację z członkostwa złożył na ręce wspólników pismem z dnia 1 września 2008 roku. Wobec powyższego, pozwany podkreślił, że nie ponosi odpowiedzialności za zobowiązania spółki (...) sp. z o.o. w W., gdyż zobowiązanie powstało po złożeniu rezygnacji. Ponadto, pozwany podniósł, że nie złożenie wniosku o ogłoszenie upadłości nastąpiło bez jego winy, gdyż mimo staranności z jego strony wykonywania funkcji, nie miał on rozeznania co do jej stanu majątkowego (sprzeciw od nakazu zapłaty w sprawie XVI GC 953/13 k. 31-33).

W dniu 21 lipca 2014 roku, tutejszy Sąd wydał postanowienie w sprawie o sygn. akt XVI GC 953/13, o połączeniu do wspólnego rozpoznania sprawy z powództwa O. Z. przeciwko J. P. oraz o prowadzeniu jej pod sygn. XVI GC 946/13 (postanowienie w sprawie XVI GC 953/13 k. 136).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Na skutek pozwu wniesionego przez A. J. przeciwko (...) sp. z o.o. w W., w dniu 24 sierpnia 2009 roku, w sprawie I Nc 4292/09 Sąd Rejonowy dla Warszawy Śródmieścia w W., I Wydział Cywilny wydał nakaz zapłaty, w którym zobowiązał (...) sp. z o.o. w W. do zapłaty na rzecz A. J. kwoty 18.000,00 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 19 lipca 2008 roku do dnia zapłaty, oraz kwoty 3.317,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 2.400,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego. Niniejszy nakaz zapłaty został zaopatrzony w klauzulę wykonalności z dnia 4 stycznia 2010 roku (**bezsporne;** nadto: nakaz zapłaty wraz z klauzulą wykonalności k. 6).

Wierzytelność objęta powyższym tytułem egzekucyjnym powstała z tytułu umowy o dzieło autorskie z dnia 14 marca 2008 roku, zgodnie z którą A. J. jako autor z dniem zawarcia umowy ze (...) Sp. z o.o. przyjęła do wykonania materiały dydaktyczne dla szkół wyższych w formie konspektów i planów zajęć wraz z podręcznikiem z zakresu logistyki gospodarki magazynowej, umożliwiające prowadzenie zajęć w tym zakresie w formie ćwiczeń (dowód: umowa z dnia 14 marca 2008 roku k. 381-385).

Na podstawie wyżej wymienionego tytułu wykonawczego, powód wszczął postępowanie egzekucyjne przeciwko (...) sp. z o.o. z siedzibą w W..

Egzekucja prowadzona przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Warszawy – Mokotowa w W. A. P. na podstawie wskazanego tytułu wykonawczego w sprawie KM 164/10 została umorzona postanowieniem z dnia 13 kwietnia 2010 roku wobec bezskuteczności dalszej egzekucji na podstawie art. 824 § 1 pkt 3 k.p.c. Komornik sądowy ustalił koszty postępowania egzekucyjnego na kwotę 612,50 zł, w tym 600,00 zł tytułem zastępstwa adwokackiego w postępowaniu egzekucyjnym. Komornik w ramach podjętych czynności ustalił, że rachunek bankowy w Banku (...) S.A. zajęto bezskutecznie. Umowa rachunku w banku (...) S.A. wygasła w dniu 22 września 2009 roku. W Urzędzie Skarbowym W.-U. brak jest nadpłat, nie odnotowano działalności gospodarczej oraz czynności cywilnoprawnych i majątkowych. Ponadto, dłużnik nie jest płatnikiem składek na ubezpieczenie społeczne i zdrowotne. W (...) dłużnik nie figuruje jako właściciel pojazdów. Pod adresem uwidocznionym w Urzędzie Skarbowym (ul. (...), W.) brak siedziby ani zakładu dłużnika. Komornik obciążył tymi kosztami dłużnika w całości (**bezsportne**; nadto: postanowienie Komornika Sądowego k. 9).

W okresie od marca 2008 roku do grudnia 2010 roku spółka (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. była dłużnikiem niewypłacalnym. Spółka nie wykonywała wymagalnych zobowiązań, przewyższały one wartość rynkową majątku spółki, nie posiadała także środków jakimi mogłaby regulować swoje zobowiązania. Stan niewypłacalności spółki (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. nastąpił w dniu 2 lutego 2008 roku i systematycznie narastał (**dowód**: opinia biegłej J. O. k. 244-275).

J. P. pełnił funkcję członka zarządu spółki (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. od maja 2008 roku do września 2008 roku.

Rezygnację z pełnienia funkcji członka zarządu spółki (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. złożył w dniu 1 września 2008 roku, na spotkaniu odbywającym się w Ł., na którym obecni byli wszyscy udziałowcy spółki. J. P. sporządził dokument w którym oświadczył, iż rezygnuje z funkcji członka zarządu spółki (...) sp. z o.o. w W.. Powyższy dokument został pokwitowany przez P. S., K. K., W. W. i L. D.. (**dowód**: pismo z dnia 1 września 2008 roku k. 98, zeznania świadka P. S. k. 133-134, zeznania świadka K. K. k. 84-86, 365-366, zeznania świadka W. W. k. 166-166v).

W dniu 3 czerwca 2008 roku i 9 czerwca 2008 roku rezygnację z pełnienia funkcji członka zarządu spółki (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. złożyli także L. D. i R. G. (**dowód**: pismo z dnia 3.06.2008 roku, pismo z dnia 9 czerwca 2008 roku w aktach sprawy XVI GC 969/10).

Pismem z dnia 23 marca 2009 roku J. P. zwrócił się do spółki (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. o zawiadomienie Sądu rejestrowego o złożeniu przez niego rezygnacji z funkcji członka zarządu (**dowód**: pismo z dnia 23 marca 2009 roku w aktach sprawy XVI GC 969/10).

Również pismem z dnia 23 marca 2009 roku J. P. samodzielnie poinformował Sąd Rejonowy dla m.st. Warszawy w W., XIII Wydział Gospodarczy Krajowego Rejestru Sądowego, iż w dniu 1 września 2008 roku złożył rezygnację z funkcji członka zarządu spółki (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. (**dowód**: pismo z dnia 23 marca 2009 roku k. 99).

J. P. został wykreślony jako członek zarządu spółki (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. w dniu 25 października 2013 roku (**dowód**: pismo pozwanego z dnia 18 marca 2014 roku wraz z załącznikami k. 115-120).

Postanowieniami z dnia 18 i 25 października 2013 r. Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w W., XIII Wydział Gospodarczy Krajowego Rejestru Sądowego w sprawie o sygn. Wa XIII NsRejKRS (...) dokonał z urzędu wykreślenia danych dotychczasowych członków zarządu J. P. oraz R. G. jako niezgodnych z rzeczywistym stanem rzeczy (**dowód**: postanowienie z dnia 18.11.2013 roku k. 117-118, postanowienie z dnia 25.10 2013 roku k. 119-120).

Pismem z dnia 31 marca 2011 roku A. J. wezwała J. P. do zapłaty należności objętych nakazem zapłaty z dnia 24 sierpnia 2009 roku tj. kwoty 21.292,50 zł oraz kosztów egzekucji prowadzonej przeciwko spółce w terminie 3 dni od daty doręczenia wezwania (**dowód**: wezwanie do zapłaty wraz z potwierdzeniem nadania k. 11).

Pismem z dnia 4 kwietnia 2013 roku analogiczne powództwo wytoczył O. Z.. Sprawa została oznaczona sygn. XVI GC 953/13. O. Z. dochodzi zapłaty kwoty 14.640,00 zł wraz z odsetkami od 3 kwietnia 2008 roku oraz kwoty 3.212,50 zł wraz z odsetkami od daty wytoczenia pozwu (**dowód:** pozew w aktach sprawy XVI GC 953/13 k. 2-4).

W uzasadnieniu pozwu O. Z. wskazał, że w dniu 20 sierpnia 2009 roku został wydany nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, wydany przez Sąd rejonowy w P., Wydział V Gospodarczy, zasądający na jego rzecz od (...) sp. z o.o. kwotę 14.640,00 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 3 kwietnia 2008 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 2.600,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu. Nakaz został opatrzony klauzulą wykonalności z dnia 13 października 2009 roku (**dowód:** nakaz w aktach sprawy XVI GC 953/13 k. 7).

Egzekucja prowadzona przeciwko spółce przez Komornika Sądowego przy Sądzie rejonowym dla (...) M. A. P. w sprawie KM 165/10 okazała się bezskuteczna. Postanowieniem z dnia 13 kwietnia 2010 roku postępowanie egzekucyjne zostało umorzone wobec jego bezskuteczności. Komornik ustalił, iż rachunek bankowy w Banku (...) S.A. zajęto bezskutecznie. Umowa rachunku w banku (...) S.A. wygasła w dniu 27 września 2009 roku. W Urzędzie Skarbowym W.-U. brak jest nadpłat, nie odnotowano działalności gospodarczej oraz czynności cywilnoprawnych i majątkowych. Ponadto, dłużnik nie jest płatnikiem składek na ubezpieczenie społeczne i zdrowotne. W (...) dłużnik nie figuruje jako właściciel pojazdów. Pod adresem uwidocznionym w Urzędzie Skarbowym (ul. (...), W.) brak siedziby ani zakładu dłużnika. Ponadto, dłużnik nie podejmuje korespondencji (**bezsporne;** nadto: postanowienie Komornika Sądowego w aktach sprawy XVI GC 953/13 k. 11).

Pismem z dnia 31 marca 2011 roku O. Z. wezwał J. P. do zapłaty należności objętych nakazem zapłaty z dnia 20 sierpnia 2009 roku tj. kwoty 17.852,50 zł oraz kosztów egzekucji prowadzonej przeciwko spółce w terminie 3 dni od daty doręczenia wezwania (**dowód:** wezwanie do zapłaty wraz z potwierdzeniem nadania w aktach sprawy XVI GC 953/13 k. 12).

W dniu 17 kwietnia 2013 roku, referendarz sądowy w tutejszym Sądzie wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym pod sygn. akt XVI GNc 2046/13, nakazujący spółce zapłatę dochodzonej pozwem kwoty (**dowód:** nakaz zapłaty w aktach sprawy XVI GC 953/13 k. 23).

W dniu 21 lipca 2014 roku, tutejszy Sąd wydał postanowienie w sprawie o sygn. akt XVI GC 953/13, o połączeniu do wspólnego rozpoznania sprawy z powództwa O. Z. przeciwko J. P. oraz o prowadzeniu jej pod sygn. XVI GC 946/13 (postanowienie w sprawie XVI GC 953/13 k. 136).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów złożonych do akt sprawy oraz twierdzeń stron co do okoliczności niespornych. Autentyczność złożonych w sprawie dokumentów przez strony nie była w trakcie postępowania kwestionowana, a Sąd z urzędu również nie dopatrył się do tego podstaw. Powyższe dokumenty stanowiły tak dokumenty urzędowe (w szczególności orzeczenia sądów i komornika) jak i dokumenty prywatne. Te ostatnie w ocenie Sądu były wiarygodne aczkolwiek dokumenty prywatne nie korzystają z domniemań zawartych w treści art. 244 k.p.c. (domniemania zgodności z prawdą oświadczeń w nich zawartych), jak ma to miejsce w przypadku dokumentów urzędowych a jedynie – poza domniemaniem autentyczności – korzystają z domniemania wyłączonego potrzebę dowodu, że osoba, która dokument podpisała, złożyła zawarte w nim oświadczenie (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 kwietnia 1982 r., sygn. akt III CRN 65/82).

Sąd przeprowadził również dowód z zeznań świadków na okoliczność daty ustania członkostwa J. P. w zarządzie (...) Sp. z o.o., jego działań nakierowanych na wykreślenie z KRS oraz zatajenia przed nim rzeczywistego stanu finansowego spółki, a tym samym niezawinionego zaniechania złożenia wniosku o upadłość spółki.

Świadek K. K. potwierdził okoliczność członkostwa J. P. w zarządzie spółki. Wskazał, iż J. P. pełnił funkcję prezesa zarządu spółki (...) sp. z o.o. z siedzibą w W., oraz że odbyło się spotkanie w Ł. na którym doszło do jego rezygnacji z funkcji członka zarządu przedmiotowej spółki. Świadek potwierdził także okoliczności wskazujące na zatajenie przed

J. P. stanu finansowego spółki, wskazując na fakt, iż jedyną osobą mającą wgląd w wyciągi spółki oraz dokonującą operacji na koncie był L. D..

Podobnie, świadek P. S. potwierdził, iż J. P. pełnił funkcję członka zarządu spółki (...) sp. z o.o. z siedzibą w W., nie potrafił jednakże wskazać okresu w którym J. P. pełnił przedmiotową funkcję. Świadek potwierdził również, iż J. P. złożył rezygnację na piśmie oraz że wszystkie osoby obecne na spotkaniu zapoznały się ze złożoną rezygnacją.

Świadkowie zgodnie potwierdzili, że byli niezadowoleni ze sposobu, w jaki L. D. prowadził sprawy spółki. Podkreślili, że występowały liczne nieprawidłowości, zaś wystawiane na duże kwoty faktury wynikały z ustaleń L. D. z kontrahentami spółki, o których pozostałe osoby nie wiedziały.

W ocenie Sądu zeznania świadków były spójne i logiczne. Sąd nie znalazł podstaw do odmowy przyznania im waloru wiarygodności.

Z kolei zeznania świadka W. W. okazały się mało przydatne dla ustalenia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy. Świadek nie pamiętał, czy pozwany był informowany o stanie finansowym spółki oraz czy sytuacja finansowa spółki była zatajana przed pozwanym. Świadek potwierdził jedynie, że podpis znajdujący się pod oświadczeniem o rezygnacji z funkcji członka zarządu przez J. P. jest jego podpisem. Potwierdził także, że stan spółki był zły, zaś osoby współpracujące z L. D. czuły się oszukane, w związku z prowadzona przez niego działalnością w spółce.

W niniejszej sprawie Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego z zakresu rachunkowości, zarządzania i organizacji, analizy i wyceny przedsiębiorstw, na okoliczność ustalenia czy zachodziły podstawy do ogłoszenia upadłości Spółki (...) Sp. z o.o. przy uwzględnieniu wiarygodności A. J. i O. Z., właściwego czasu na zgłoszenie wniosku o ogłoszenie upadłości oraz czy wierzyciele zostaliby zaspokojeni z funduszu masy upadłości. Biegła J. O. w swojej opinii wskazała, iż na podstawie materiału zgromadzonego w aktach sprawy może stwierdzić kategorycznie, iż w okresie od marca 2008 roku do grudnia 2010 roku (...) sp. z o.o. była dłużnikiem niewypłacalnym. Spółka nie wykonywała wymaganych zobowiązań, przewyższały one także majątek spółki. Z czasem stan niewypłacalności pogłębiał się, narastała ilość niezapłaconych zobowiązań, były wszczynane egzekucje z majątku spółki. Biegła zwróciła uwagę, że obowiązek złożenia wniosku o ogłoszenie upadłości (...) sp. z o.o. powstał nieznacznie wcześniej niż w marcu 2008 roku, to jest już 16 lutego 2008 roku. Z uwagi na to, iż stan niewypłacalności utrzymywał się w całym okresie od marca 2008 roku do grudnia 2010 roku, to przez cały ten czas istniał obowiązek złożenia wniosku o ogłoszenie upadłości. Pomimo tego, wniosek taki nie został nigdy złożony. Biegła wykazała ponadto, że w wypadku złożenia wniosku o ogłoszenie upadłości (...) sp. z o.o. w ustawowym terminie, to jest do 16 lutego 2008 roku, istniało duże prawdopodobieństwo że przedmiotowe roszczenia nie powstałyby. Biegła podkreśliła, że niewykonanie powyższego obowiązku przez (...) sp. z o.o. doprowadziło do szkody po stronie wierzycieli. Jednoznacznie stwierdziła również, że w wypadku złożenia przedmiotowego wniosku o upadłość, wierzycielom zostałoby zaspokojone w ramach hipotetycznego postępowania upadłościowego w 78,66%.

Opinia biegłego była niekwestionowana przez strony postępowania, a przez to jako rzetelna stała się podstawa do dokonania ustaleń faktycznych w sprawie.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwa podlegały uwzględnieniu w części.

Powodowie w niniejszej sprawie korzystają z trybu subsydiarnego zaspokojenia zobowiązania, który ustanawia art. 299 ustawy z dnia 15 września 2000 r. Kodeks spółek handlowych (Dz. U. Nr 94, poz. 1037, dalej: k.s.h.). Zgodnie z brzmieniem wskazanego przepisu, jeżeli egzekucja przeciwko spółce z ograniczoną odpowiedzialnością okaże się bezskuteczna, członkowie zarządu odpowiadają solidarnie za zobowiązania spółki.

Przesłankami odpowiedzialności przewidzianej w art. 299 § 1 k.s.h. są istnienie określonego zobowiązania spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w czasie, w którym dana osoba była członkiem zarządu spółki (a więc niepowstałego

później) oraz bezskuteczność egzekucji tego zobowiązania przeciwko spółce, czy to w czasie pozostawania przez tę osobę członkiem zarządu, czy to już po jej odwołaniu z zarządu (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 czerwca 2011 r., II CSK 571/10, LEX nr 847124).

Przepis art. 299 k.s.h. nie określa odpowiedzialności członków zarządu jako odpowiedzialności za dług spółki czy za niespełnione świadczenia wynikające z zobowiązania spółki, lecz jako odpowiedzialność „za zobowiązania” spółki. Oznacza to, że stosownie do wymienionego przepisu odpowiedzialność ponoszą osoby będące członkami zarządu spółki w czasie istnienia zobowiązania, a ściślej rzecz ujmując – w czasie istnienia podstawy tego zobowiązania. Objęcie odpowiedzialnością danego członka zarządu wszystkich zobowiązań spółki, których podstawa istnieje w czasie sprawowania przez niego funkcji, a więc także zobowiązań jeszcze wtedy niewymagalnych, jest uzasadnione tym, że ogłoszenie upadłości, o które członek zarządu powinien wystąpić w celu przeciwdziałania bezskuteczności egzekucji, spowodowałoby wymagalność także zobowiązań niemających dotychczas takiej cechy (art. 91 Prawa upadłościowego i naprawczego, tak uchwała Sądu Najwyższego z dnia 28 lutego 2008 r., III CZP 143/07, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 lutego 2010 r., V CSK 248/09). Zgodnie z innym zapatrywaniem członek zarządu ponosi odpowiedzialność za zobowiązania spółki istniejące w czasie pełnienia przez niego funkcji, o ile w tym czasie wystąpiły przesłanki upadłości, a nie zgłoszono wniosku o jej ogłoszenie (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 grudnia 2010 r., V CSK 172/10, LEX nr 677904, wyrok SN z dnia 15 czerwca 2011 r., V CSK 347/10).

W zakresie wykazania powyższych okoliczności obowiązują ogólne reguły rozkładu ciężaru dowodu. Stosownie do art. 6 k.c. ciężar ich udowodnienia spoczywa na powodach, gdyż to oni wywodzili z nich skutki prawne w postaci odpowiedzialności członków zarządu za zobowiązania spółki.

Ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego jednoznacznie wynika, iż zobowiązania (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. powstały między innymi na podstawie umowy o dzieło autorskie z dnia 14 marca 2008 roku, zgodnie z którą A. J. zobowiązała się do wykonania materiałów dydaktycznych zwanych w umowie „dziełem”. Dochodzona zatem kwota stanowi zobowiązanie powstałe w marcu 2008 roku. J. P. natomiast był członkiem zarządu spółki (...) Sp. z o.o. od maja 2008 roku do września 2008 roku. Tym samym należy uznać, iż wierzytelność powódki wobec (...) Sp. z o.o. istniała w chwili kiedy J. P. pełnił funkcję członka zarządu (...) Sp. z o.o. Co więcej, powódka rozpoczęła wykonywanie umowy w czasie, gdy pozwany był członkiem zarządu. Umowa powyższa, została także wykonana w całości, gdy pozwany był członkiem zarządu spółki. Pozwany zatem ponosi odpowiedzialność za zobowiązania spółki (...) Sp. z o.o. powstałe i istniejące w czasie, gdy był członkiem jej zarządu. Jak bowiem wyżej wskazano odpowiedzialność na podstawie art. 299 k.s.h. ponoszą osoby będące członkami zarządu lub likwidatorami spółki w czasie istnienia danego zobowiązania.

Ponadto, powodowie wykazali również istnienie drugiej przedmiotowej przesłanki odpowiedzialności, a mianowicie bezskuteczność egzekucji wobec spółki.

Na dowód wyżej wskazanej przesłanki powodowie przedstawili postanowienia Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Warszawy M. w W. A. P. z dnia 13 kwietnia 2010 roku o umorzeniu postępowania egzekucyjnego wobec stwierdzenia jego bezskuteczności prowadzonego przeciwko dłużnikowi (...) Sp. z o. o. w sprawie KM 165/10 oraz KM 164/10.

Z postanowieniem o umorzeniu postępowania egzekucyjnego wiąże się faktyczne domniemanie bezskuteczności egzekucji (zob. wyrok SN z dnia 11.12.2006 r., sygn. I UK 153/06). Postanowienie to tworzy zatem domniemanie faktyczne i prawne co do braku majątku spółki, z którego mogłaby być prowadzona skuteczna egzekucja. Jeżeli zaś taki majątek istniał, to w interesie (...) Sp. z o. o. jako dłużnika było zaskarżenie tego postanowienia i wykazywanie w toku postępowania sądowego toczącego się na skutek skargi na czynność komornika, że istnieje majątek spółki podlegający egzekucji. Należy w tym miejscu wskazać, iż w przypadku bezczynności strony pozwanej prawomocne postanowienie komornika o umorzeniu postępowania egzekucyjnego z powodu jego bezskuteczności jest wystarczającym dowodem wykazania wystąpienia materialnoprawnej przesłanki odpowiedzialności określonej w art. 299 § 1 k.s.h. (zob. wyrok SN z 9 maja 2008 r., III CSK 364/2007, Lex Polonica nr 2143632).

Wskazać również należy iż art. 299 § 2 k.s.h. stwarza członkowi zarządu możliwość uwolnienia się od odpowiedzialności względem wierzycieli spółki w drodze wykazania, że:

I. we właściwym czasie zgłoszono wniosek o ogłoszenie upadłości lub wszczęto postępowanie układowe,

I. niezgłoszenie wniosku o ogłoszenie upadłości oraz niewszczęcie postępowania zapobiegającego upadłości nastąpiło nie z jego winy tj., że nie można mu przypisać braku należytej staranności przy uwzględnieniu zawodowego miernika staranności, pomimo, że nie zgłosił wniosku we właściwym czasie,

II. pomimo niezgłoszenia wniosku o ogłoszenie upadłości czy niewszczęcie postępowania układowego wierzyciel nie poniósł szkody.

W przedmiotowej sprawie pozwany podnosił, że nie złożenie wniosku o ogłoszenie upadłości nastąpiło bez jego winy, gdyż mimo staranności z jego strony wykonywaniu tej funkcji nie miał on rozeznania co do jej stanu majątkowego.

Z przeprowadzonego jednak w toku postępowania dowodowego w tym dowodu z zeznań pozwanego wynika, iż J. P. po objęciu funkcji członka zarządu powinien mieć świadomość jej złej sytuacji. Powyższe potwierdziły także zeznania świadka P. S., który wskazał, że po objęciu przez J. P. funkcji członka zarządu pozwany zgłaszał nieprawidłowości co do funkcjonowania spółki w tym nieprawidłowości dotyczące m.in. przeprowadzonych rozliczeń. Powinien on zatem po objęciu funkcji członka zarządu przy zachowaniu należytej staranności (pozwany pełnił funkcję prezesa zarządu) dokonać analizy dokumentacji spółki dla oceny jej sytuacji finansowej. Tymczasem jak wynika z opinii biegłej J. O. w okresie od marca 2008 roku do grudnia 2010 roku, stan niewypłacalności spółki (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. pogłębiał się. Spółka nie posiadała środków, jakimi mogłaby regulować swoje zobowiązania. Stan niewypłacalności spółki (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. systematycznie narastał. W chwili gdy pozwany objął funkcję członka zarządu tj. w maju 2008 roku stan niewypłacalności spółki (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. już istniał, a mimo to pozwany wniosku o ogłoszenie upadłości nie złożył. Żadnym usprawiedliwieniem dla pozwanego nie jest sam krótki okres pełnienia przez niego funkcji członka zarządu. Osoba obejmująca funkcję członka zarządu musi liczyć się z ryzykiem biznesowym, zaś jego obowiązkiem jest m.in. zapoznanie się z dokumentacją finansową spółki dla poznania jej rzeczywistej sytuacji finansowej.

Powodowie wykazali istnienie wierzytelności w stosunku do (...) sp. z o.o. w W. oraz bezskuteczność egzekucji tej wierzytelności. Okoliczności te wynikają z przedłożonych przez powódkę A. J. dokumentów w postaci nakazu zapłaty z dnia 24 sierpnia 2009 roku zaopatrzonego w klauzulę wykonalności oraz postanowienia Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Warszawy – Mokotowa w W. z dnia 13 kwietnia 2010 umarzającego postępowanie w sprawie KM 164/10 wobec bezskuteczności egzekucji na podstawie art. 824 § 1 pkt 3 k.p.c. Podobnie, wynika powyższe z dokumentów przedłożonych przez powoda O. Z. w postaci nakazu zapłaty z dnia 20 sierpnia 2009 roku zaopatrzonego w klauzulę wykonalności oraz postanowienia Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Warszawy – Mokotowa w W. z dnia 13 kwietnia 2010 umarzającego postępowanie w sprawie KM 165/10 wobec bezskuteczności egzekucji na podstawie art. 824 § 1 pkt 3 k.p.c.

Już w tym miejscu zaznaczyć należy, iż w postępowaniu z art. 299 k.s.h. wierzyciel winien legitymować się tytułem egzekucyjnym przeciwko Spółce, zaś dłużnik nie może bronić się zarzutami nieistnienia długu przeciwko Spółce. O ich istnieniu i wysokości decyduje i przesądza tytuł wykonawczy, którym legitymuje się powód w niniejszym postępowaniu. Wobec zarzutów podnoszonych przez pozwanego, iż powodowie nie wykazali istnienia roszczenia na podstawie którego wydane zostały nakazy zapłaty, wskazać należy, że w sprawie przeciwko członkom zarządu spółki Sąd nie bada i nie ocenia zasadności roszczeń wierzyciela w stosunku do spółki. Istnienie, zasadność i wysokość ewentualnego zobowiązania spółki winna być uprzednio oceniona i przesądzona prawomocnym tytułem egzekucyjnym. W sprawie przeciwko członkom zarządu spółki badaniom Sądu – ustaleniom faktycznym i ocenom prawnym – podlegają jedynie przesłanki odpowiedzialności odszkodowawczej członków zarządu, a nie przesłanki odpowiedzialności spółki.

Odpowiedzialność członków zarządu jest odpowiedzialnością ustawową i wynika bezpośrednio z art. 299 k.s.h., ale jest to odpowiedzialność subsydiarna, gdyż uzupełnia ona odpowiedzialność spółki w ten sposób, że gdy egzekucja przeciwko spółce okaże się bezskuteczna, dopiero wówczas można sięgnąć do majątku członków zarządu. Posiłkowy charakter odpowiedzialności oznacza też, że nie można zaspokoić się z majątku członków zarządu, jeżeli nie wykorzystano drogi sięgnięcia do majątku spółki i egzekucja w rzeczywistości nie była bezskuteczna (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 października 2003 r., I CK 160/02, „Monitor Prawniczy” 2003, nr 23, s. (...) i n. oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 września 2005 r., V CK 129/05, „Monitor Prawniczy” 2005, nr 20, s. 972). Ustalenie przewidzianej w art. 299 § 1 k.s.h. przesłanki bezskuteczności egzekucji może nastąpić na podstawie każdego dowodu, z którego wynika, że spółka nie ma majątku pozwalającego na zaspokojenie wierzyciela (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 czerwca 2003 r., V CKN 416/01, OSNC 2004, nr 7-8, poz. 129). Wystarczającym środkiem dowodowym, za pomocą którego wierzyciel może wykazać bezskuteczność egzekucji z majątku spółki przysługującej mu wierzytelności jest niewątpliwie postanowienie komornika o umorzeniu postępowania (art. 824 § 1 pkt 3 k.p.c.). Dokument ten stwierdza bowiem, że z egzekucji nie uzyska się sumy wyższej od kosztów egzekucyjnych (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 lutego 2011 r., IV CSK 335/10, Biul. SN 2011, nr 4, poz. 10).

Postępowanie egzekucyjne, wszczęte przeciwko (...) sp. z o.o. w W., zostało umorzone postanowieniami Komornika Sądowego Sądzie Rejonowym dla Warszawy – Mokotowa w W. z dnia 10 lutego 2010 r. w sprawie KM 164/10 oraz KM 165/10 wobec stwierdzenia bezskuteczności dalszej egzekucji. Powyższe spełnia przesłanki pojęcia bezskuteczności egzekucji, pod którym należy rozumieć przede wszystkim sytuację, w której prawnie zorganizowane działania organów egzekucyjnych, mające na celu zadośćuczynienie interesom wierzyciela (wierzycieli), które znalazły odzwierciedlenie w tytule wykonawczym, nie doprowadziły do spełnienia świadczenia przez dłużnika.

Należy zatem uznać, iż przesłanka bezskuteczności egzekucji zobowiązania z majątku spółki została spełniona. Pozwany nie kwestionował niewykazania przez powodów tej okoliczności. Nadto, nie dostarczył materiału dowodowego uprawniającego do możliwości wyposażenia majątku spółki w aktywa, które w sposób łatwy do osiągnięcia mogłyby stanowić zaspokojenie dla roszczeń wierzycieli. W sposób ogólnikowy wskazał jedynie na „mienie spółki (...) sp. z o.o.” w skład którego wchodzić miały między innymi nierozliczone zaliczki, wyposażenie biura czy wierzytelności wobec innych kontrahentów. W tym zakresie Sąd podziela zapatrywanie wyrażone w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 19 czerwca 2009 r. (V CSK 460/08), w którym SN stwierdził, iż „wymaganie bezskuteczności egzekucji do całego majątku spółki z o.o. nie może być rozumiane schematycznie; nie ma potrzeby kierowania egzekucji do tych składników majątku spółki, z których uzyskanie zaspokojenia jest w istniejących okolicznościach faktycznych nierealne”.

Przede wszystkim jednak, sam fakt rezygnacji pozwanego z funkcji członka zarządu nie jest okolicznością zwalniającą go z odpowiedzialności za zobowiązania Spółki.

Odpowiedzialność związaną z bezskutecznością egzekucji określonego zobowiązania w stosunku do spółki z ograniczoną odpowiedzialnością ponoszą osoby będące jej członkami zarządu w czasie istnienia zobowiązania (w. SN z dnia 28 lutego 2008 r., III CZP 143/07).

Jak wynika z załączonych do akt sprawy odpisów aktualnych KRS, w chwili powstania zobowiązania pozwany J. P. był członkiem zarządu spółki (...) sp. z o.o. w W..

Pozwany w toku procesu podnosił, że w dniu 01 września 2008 roku złożył na ręce współników spółki oświadczenie o rezygnacji z funkcji członka zarządu. Wobec nie dokonania wykreślenia go z rejestru KRS, zwrócił się do Sądu Rejestrowego o wykreślenie wpisu niezgodnego z rzeczywistym stanem.

Zgodnie z art. 201 § 4 k.s.h. członek zarządu jest powoływany i odwoływany uchwałą współników, chyba że umowa spółki stanowi inaczej. Zgodnie z § 12 ust. 3 umowy spółki (...) sp. z o.o. członków zarządu powołuje i odwołuje Zgromadzenie Wspólników.

Członkowie zarządu spółki mogą ponosić odpowiedzialność na podstawie art. 299 k.s.h. od chwili ich powołania do zarządu. W okolicznościach niniejszej sprawy, pozwany J. P. pełnił funkcję członka zarządu spółki (...) sp. z o.o. od maja 2008 roku, złożył rezygnację w dniu 01 września 2008 roku. W niniejszej sprawie rezygnacja J. P. została złożona w obecności osób, które były współnikami spółki i to współnikami reprezentującymi większość kapitału zakładowego.

Nie mniej jednak oświadczenie pozwanego o złożeniu rezygnacji z pełnienia funkcji członka zarządu z dnia 01 września 2008 r. należy uznać za skuteczne. Zgodnie bowiem z Uchwałą Sądu Najwyższego z dnia 31 marca 2016 r. sygn. akt III CZP 89/15 „W przypadku oświadczenia o rezygnacji z członkostwa zarządu osobą tą - czyli adresatem oświadczenia - jest spółka, z której zarządu występuje składający oświadczenie. W związku z tym oświadczenie o rezygnacji z członkostwa zarządu spółki kapitałowej wymaga - tak jak oświadczenie o wypowiedzeniu umowy, oświadczenie o odstąpieniu od umowy, oświadczenie o potrąceniu wierzytelności z wzajemną wierzytelnością spółki kapitałowej - złożenia tej spółce (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 19 sierpnia 2004 r., V CK 600/03., i z dnia 27 stycznia 2010 r., II CSK 301/09)”. W niniejszej sprawie pozwany złożył oświadczenie o rezygnacji z pełnienia funkcji członka zarządu wobec spółki. W myśl przytoczonej wyżej uchwały: „ze względu na art. 60 k.c., stanowiący, że z zastrzeżeniem wyjątków w ustawie przewidzianych, wola osoby dokonującej czynności prawnej może być wyrażona przez każde zachowanie się tej osoby, które ujawnia jej wolę w sposób dostateczny i brak - co do zasady - przepisów wymagających zachowania formy szczególnej dla oświadczenia członka zarządu spółki kapitałowej o rezygnacji z funkcji, oświadczenie to w zasadzie może być wyrażone w dowolnej formie. Względy praktyczne, potrzeba zapewnienia dowodu złożenia rezygnacji, a także konieczność dołączenia potwierdzającego to dokumentu do wniosku o wpis zmiany w składzie zarządu w rejestrze, przemawiają jednak za zachowaniem formy szczególnej, która umożliwi dokonanie wpisu (art. 168 i 321 k.s.h. w związku z art. 19 i 22 ustawy z dnia 20 sierpnia 1997 r. o Krajowym Rejestrze Sądowym, jedn. tekst: Dz.U z 2015 r., poz. 1142 ze zm., i art. 6944 k.p.c.)”.

Zgodnie z art. 17 Ustawy o Krajowym Rejestrze Sądowym z dnia 20 sierpnia 1997 r., domniemywa się, że dane wpisane do Rejestru są prawdziwe.

Domniemywa się więc wprawdzie, że wpis w Krajowym Rejestrze Sądowym jest prawdziwy, lecz jest to domniemanie wruszalne. Ustanowione jest ono dla ochrony osób trzecich (kontrahentów spółki). Powódka obaliła to domniemanie, poprzez wykazanie przystąpienia do wykonywania umowy, oraz w konsekwencji poprzez wykonanie jej w całości. Ponadto, pozwany niesłusznie przywiązuje wagę do treści wpisu w Krajowym Rejestrze Sądowym i do nieujawnienia w nim zmian w zarządzie spółki (...) sp. z o.o. w W.. Dla przypisania odpowiedzialności za zobowiązania objęte pozwem jest to okoliczność pozbawiona istotnego znaczenia. W niniejszej sprawie istotna jest data wykonywania umowy i sam fakt wykonania jej przez powódkę w czasie w którym pozwany był członkiem zarządu. Ponadto, jest także oczywiste, że po powołaniu uchwałą współników (art. 201 § 4 ksh) nowy zarząd przejmuje wszystkie uprawnienia i obowiązki dotychczasowego zarządu. Wskazać jednakże należy, że pozwany na dzień złożenia dokumentu rezygnacji był jedynym członkiem zarządu. Miał świadomość, iż powinien zwrócić się do współników o zwołanie Zgromadzenia Wspólników w celu jego odwołania i powołania nowego członka zarządu aby spółka miała organ uprawniony do reprezentacji.

Pozwany zarzucał, iż nie ponosi winy za niezłożenie wniosku o ogłoszenie upadłości (...) sp. z o.o. z siedzibą w W., ponieważ w czasie, gdy pełnił funkcję członka zarządu, L. D. - współnik spółki - pozbawił go możliwości zapoznania się z dokumentacją spółki przez co nie miał rozeznania w stanie finansowym spółki. Pozwany powołał się zatem na jedną z przesłanek zwalniających członków zarządu spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z odpowiedzialności za zobowiązania spółki, tj. na brak winy w niezgłoszeniu wniosku o ogłoszenie upadłości spółki.

Zgodnie z art. 299 § 2 k.s.h., członek zarządu może się uwolnić od odpowiedzialności, jeżeli wykáže, że we właściwym czasie zgłoszono wniosek o ogłoszenie upadłości lub wszczęto postępowanie układowe, albo że niezgłoszenie wniosku o ogłoszenie upadłości oraz niewszczęcie postępowania układowego nastąpiło nie z jego winy, albo że pomimo niezgłoszenia wniosku o ogłoszenie upadłości oraz niewszczęcia postępowania układowego wierzyciel nie poniósł szkody.

Ciężar dowodu wskazanych wyżej wymienionych okoliczności spoczywa na stronie pozwanej (art. 6 k.c.). Przepis art. 299 § 2 k.s.h. jest wyjątkiem od zasady odpowiedzialności członków zarządu spółki z ograniczoną odpowiedzialnością przewidzianej w art. 299 § 1 k.s.h. i do nich należy wykazanie okoliczności zwalniającej ich z odpowiedzialności względem wierzycieli spółki (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 maja 2013 r., III CSK 321/12, LEX nr 1353211).

W ocenie Sądu pozwany nie udowodnił braku winy w niezgłoszeniu we właściwym czasie wniosku o ogłoszenie upadłości. Przepis art. 299 § 2 k.s.h. przewiduje domniemanie winy członka zarządu w niezgłoszeniu wniosku o upadłość we właściwym czasie; członkom zarządu powinien być bowiem znany na bieżąco stan finansowy spółki i możliwość zaspokojenia długów (tak słusznie SN w wyroku z 11 marca 2008 r. (II CSK 545/07, LEX nr 385597). Członek zarządu, chcący uniknąć odpowiedzialności, powinien wykazać swój niezawiniony brak kontaktu z finansami i księgowością spółki. Takich okoliczności pozwany nie tylko nie podnosił, ale oceniając postawę pozwanego można uznać, że w ogóle nie wykazywał zainteresowania sprawami spółki, zwłaszcza od dnia złożenia oświadczenia o rezygnacji z funkcji członka zarządu.

Z tych wszystkich względów i wobec spełnienia przesłanek odpowiedzialności pozwanego z art. 299 k.s.h., Sąd uznał powództwa jako częściowo zasadne.

W sprawie XVI GC 946/13 Sąd w pkt I wyroku zasądził od pozwanego J. P. na rzecz powódki A. J. kwotę 21.929,50 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od kwot:

- 18.000 złotych od dnia 13 maja 2011 roku do dnia zapłaty,
- 3.229,30 złotych od dnia 04 kwietnia 2013 roku do dnia zapłaty,
- 637 złotych od dnia 10 maja 2013 roku do dnia zapłaty, w pkt II oddalając powództwo co do pozostałej części.

Odpowiedzialność członków zarządu spółki z ograniczoną odpowiedzialnością na podstawie art. 299 k.s.h. obejmuje należności zasądzone w tytule wykonawczym, wydanym przeciwko spółce, koszty procesu, koszty postępowania egzekucyjnego umorzonego z powodu bezskuteczności egzekucji i skapitalizowane odsetki ustawowe od należności głównej (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 7 grudnia 2006 r., sygn. akt III CZP 118/2006, OSNC 2007, Nr 9, poz. 136; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 2007 r., sygn. akt III CSK 352/06, Lex nr 278665). Wymagalność roszczenia skierowanego przeciwko członkom zarządu spółki z ograniczoną odpowiedzialnością nie jest tożsama z wymagalnością roszczenia względem spółki.

Termin spełnienia świadczenia przez osoby, o których mowa w art. 299 k.s.h., nie jest oznaczony ani nie wynika z właściwości zobowiązania, przez co świadczenie winno być spełnione niezwłocznie po wezwaniu dłużnika do wykonania (art. 455 k.c.).

Odnośnie odsetek od kwoty 18.000,00 zł, należy wskazać, że pismo powoda wzywające pozwanego do spełnienia roszczenia datowane zawiera datę nadania 21 kwietnia 2011 roku. Brak jednak w materiale dowodowym potwierdzenia ich odbioru przez adresata, a więc po doliczeniu 7-dniowego terminu, za datę kiedy pozwany J. P. najwcześniej mógł dowiedzieć się o skierowaniu przeciwko niemu roszczenia przez powoda należy uznać dzień 28 kwietnia 2011 roku, albowiem do tego dnia pozwany miał możliwość odebrania wezwania. Do daty tej należało doliczyć 14-dniowy termin na dokonanie zapłaty w normalnym toku czynności, a więc odsetki należało zasądzić od dnia następnego po upływie 14-dniowego terminu tj. od dnia 13 maja 2011 roku, w pozostałej części roszczenie odsetkowe należało więc oddalić.

Powód wniósł także o zasądzenie odsetek od kwoty 3.929,50 zł od dnia wniesienia pozwu, to jest od dnia 4 kwietnia 2013 roku, do dnia zapłaty. Żądane odsetki należą się od dnia wytoczenia powództwa, z uwagi na brzmienie art. 321 k.p.c., choć mógłby żądać ich zasądzenia tak samo od dnia doręczenia wezwania do zapłaty. Kwota tego żądania nie może jednak wynosić 3.929,50 zł. Powód wezwał do zapłaty kwoty niższej bowiem 3.229,50 zł. Od tej kwoty może żądać zapłaty odsetek za opóźnienie. Z zapłatą pozostałej kwoty 637 (stanowiąca różnicę pomiędzy kwota żądania pozwu 3.929,50 zł, a kwotą wezwania do zapłaty 3.292,50 zł) pozwany pozostaje w opóźnieniu dopiero od dnia

doręczenia odpisu pozwu i nakazu. Powód nie wzywał o zapłatę tej kwoty pozwanego wcześniej, dlatego nie można żądać jej zasądzenia również od dnia wytoczenia powództwa. Doręczenie odpisu pozwu miało miejsce dniu 25 kwietnia 2013 roku. Po doliczeniu 14-dniowego terminu, odsetki należało przyznać od dnia 10 maja 2013 roku do dnia zapłaty.

Zgodnie z wyrokiem Sądu Okręgowego w W. XXIII Wydział Gospodarczy Odwoławczy sygn. akt XXIII Ga 53/17, członek zarządu spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w obliczu bezskuteczności egzekucji przeciwko tej spółce ponosi odpowiedzialność odszkodowawczą. Powyższe skutkuje odmiennym sformułowaniem roszczenia przez wierzyciela w postępowaniu przeciwko dłużnej spółce, odmiennym zaś przeciwko członkom zarządu. Istotnym jest bowiem rozróżnienie odsetek za opóźnienie należnych od spółki oraz odsetek za opóźnienie w wykonaniu zobowiązania odszkodowawczego należnych od członków zarządu. Wobec powyższego, wierzyciel ma obowiązek kwotowego wskazania niewyegzekwowanego świadczenia od spółki, na którą to szkodę składają się również kwotowo wyliczone odsetki za zwłokę spółki, której egzekucja okazała się bezskuteczna. Zgodnie z tym orzeczeniem które Sąd I instancji powiedział należą się odsetki od kosztów procesu a nakazu oraz kosztów egzekucji.

Zgodnie z art. 98 k.p.c., z którego wynika że strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (zasada odpowiedzialności za wynik procesu), w pkt III wyroku Sąd zasądził od pozwanego J. P. na rzecz powódki A. J. kwotę 3.514,00 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 2.400,00 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego zgodnie z § 6 pkt 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu, oraz kwotę 17,00 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa. Resztę stanowiła opłata sądowa od pozwu 1.097 zł.

Sąd ponadto, oddalił wniosek powódki A. J. o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego w podwójnej wysokości oraz nakazał pobrać na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla m. st. Warszawy w W. od pozwanego J. P. kwotę 4.807,01 złotych tytułem wydatków poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa. Sąd nie znalazł podstaw do zasądzenia kosztów zastępstwa w podwójnej wysokości z uwagi na zwiększony nakład pracy pełnomocnika, w tym ilość sporządzonych pism procesowych czy też ciężar gatunkowy sprawy. Brak jest przesłanek do podwyższenia wynagrodzenia do wysokości dwukrotnej stawki minimalnej w sprawie, w której nie wystąpiły żadne nadzwyczajne okoliczności, a skala aktywności pełnomocnika powódki pozostawała na normalnym poziomie. Sąd nakazał pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 4.807,01 zł mając na uwadze treść art. 83 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, w myśl którego w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie sąd orzeka o poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa wydatkach, stosując odpowiednio przepisy art. 113. Z kolei zgodnie z art. 113 ust 1 wyżej powołanej ustawy kosztami sądowymi, których strona nie miała obowiązku uiścić lub których nie miał obowiązku uiścić kurator albo prokurator, sąd w orzeczeniu kończącym sprawę w instancji obciąża przeciwnika, jeżeli istnieją do tego podstawy, przy odpowiednim zastosowaniu zasad obowiązujących przy zwrocie kosztów procesu. Kwota zasądzona od pozwanego w wysokości 4.807,01 zł wynika z nieuiszczonych kwot na poczet biegłego. Wobec wniesienia zaliczki w wysokości 1.500,00 zł przez pozwanego, pozostałą kwotę należało pobrać od pozwanego, jako przegranego w niniejszej sprawie. Biegłemu przyznano wynagrodzenie w kwocie 6.173,73 zł. Zaliczkę wykorzystano w pełnej wysokości. Z tytułu wynagrodzenia biegłego zasadna jest zatem kwota wydatków Skarbu Państwa stanowiąca różnicę tj. 4.673,73 zł. Do wydatków należała jeszcze kwota 133,28 zł, stanowiąca koszty świadka dojazdu do sądu, łącznie 4.807,01 zł.

W sprawie XVI GC 953/13 Sąd w pkt I i II wyroku zasądził od pozwanego J. P. na rzecz powoda O. Z. kwotę 17.852,50 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od kwot:

- 14.640,00 złotych od dnia 13 maja 2011 roku do dnia zapłaty,
- 3.212,50 złotych od dnia 04 kwietnia 2013 roku do dnia zapłaty, oddalając w pozostałej części powództwo.

Odnośnie odsetek od kwoty 14.640,00 zł, należy wskazać, że pismo powoda wzywające pozwanego do spełnienia roszczenia datowane jest na dzień 31 marca 2011 roku, zaś data jego nadania to 21 kwietnia 2011 roku, brak jednak

w materiale dowodowym potwierdzenia ich odbioru przez adresata, a więc po doliczeniu 7-dniowego terminu, za datę kiedy pozwany J. P. najwcześniej mógł dowiedzieć się o skierowaniu przeciwko niemu roszczenia przez powoda należy uznać dzień 28 kwietnia 2011 roku, albowiem do tego dnia pozwany miał możliwość odebrania wezwania. Do daty tej należało doliczyć 14-dniowy termin na dokonanie zapłaty w normalnym toku czynności, a więc odsetki należało zasądzić od dnia następnego po upływie 14-dniowego terminu tj. od dnia 13 maja 2011 roku, w pozostałej części roszczenie odsetkowe należało więc oddalić.

Powód wniósł także o zasądzenie odsetek od kwoty 3.212,50 zł od dnia wniesienia pozwu, to jest od dnia 4 kwietnia 2013 roku, do dnia zapłaty, zasądzono zgodnie z żądaniem pozwu. Żądane odsetki należą się więc od dnia wytoczenia powództwa, z uwagi na brzmienie art. 321 k.p.c. W tym też zakresie roszczenia powoda jest uzasadnione, jako prawo do żądania odsetek od kosztów zasądzonych nakazem oraz kosztów egzekucji.

Zgodnie z art. 98 k.p.c., z którego wynika że strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (zasada odpowiedzialności za wynik procesu), w pkt III Sąd zasądził od pozwanego J. P. na rzecz powoda O. Z. kwotę 3.310,00 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 2.400,00 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego zgodnie z § 6 pkt 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu, oraz kwotę 17,00 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa. Resztę stanowiła opłata sądowa od pozwu w wysokości 893 zł.

W pkt IV Sąd oddalił wniosek powoda O. Z. o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego w podwójnej wysokości. Sąd nie znalazł podstaw do zasądzenia kosztów zastępstwa w podwójnej wysokości z uwagi na zwiększony nakład pracy pełnomocnika, w tym ilość sporządzonych pism procesowych czy też ciężar gatunkowy sprawy. Brak jest przesłanek do podwyższenia wynagrodzenia do wysokości dwukrotnej stawki minimalnej w sprawie, w której nie wystąpiły żadne nadzwyczajne okoliczności, a skala aktywności pełnomocnika powoda pozostawała na normalnym poziomie.

Z powyższych względów i na mocy powołanych przepisów prawa należało orzec, jak w sentencji.